მხოლოდ ქულა

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 3 ნოემბერი.

“დინამო” (თბილისი) – “კარპატი” (ლვოვი) 0:0.

“დინამო”: გაგოშიძე, გავაშელი, ჭელიძე, ხურცილავა, ებრალიძე, კანთელაძე, მ. მაჩაიძე (გ. ნოდია), ასათიანი, გუცაევი, მჭედლიშვილი (რეხვიაშვილი), ესებუა.

“კარპატი”: რაკიტსკი, გერეგი, პოტოჩნიაკი, ჩორბა, ანდრიუშჩენკო, ბროვარსკი, ლიხაჩოვი, სავკა, დანილიუკი, კიკოტი, კოზინკევიჩი.

მსაჯი: ა. ლუშინი (მოსკოვი).

გაფრთხილებული არიან კანთელაძე და სავკა.

ის ერთობ მერყევი სატურნირო მდგომარეობა, რომელშიც 27–ე ტურისთვის იყვნენ თბილისის დინამოელები, კარგადაა ცნობილი ფეხბურთის მოყვარულთათვის. 23 ქულა – გათამაშების ცხრილში X-XIV ადგილებზე მყოფი 5 გუნდის საბალანსო აქტივი, არც ერთ მათგანს არ აძლევდა უმაღლეს ლიგაში დარჩენის რამდენადმე მაინც საიმედო შანსს. მეტიც: “ფახთაქორს” და “ზენიტს” 3 ნოემბრისთვის 26–26 ქულა ჰქონდათ და არც ეს იყო საბოლოოდ დადგენილი “გამსვლელი ბალი” საპასუხისმგებლო მიზნის შესასრულებლად. ყველაფერი წყდება ბოლო ტურებში, ფინიშზე.

და აი, სწორედ ამ ფინიშზე შემორჩათ თბილისის დინამოელებს მეტოქეებად კალენდარში ისინი, ვინც ლიგაში დარჩენის ანალოგიური ამოცანის წინაშე დგას. ერთ–ერთი მათგანია ლვოვის “კარპატი” – ჩვენი გუნდის უშუალო კონკურენტი, იმავე რაოდენობის ქულების მქონე, ოღონდ გატანილი და მიღებული ბურთების უკეთესი სხვაობით. უფრო მეტი მნიშვნელობის, პრინციპული მატჩის წარმოდგენა ამ ეტაპზე ძნელიცაა. ლვოველები არ დათმობდნენ არაფერს. მათს მიზანს,, უდავოდ, ქულის აღება წარმოადგენდა, დინამოელებს კი თავიანთს მინდორზე აუცილებლად უნდა ებრძოლათ გამარჯვებისთვის, წინააღმდეგ შემთხვევაში საკუთარი კედლების ფაქტორი კარგავდა იმ უპირატესობას, რომელიც გუნდს აქვს კალენდრის მიხედვით.

მატჩის დასაწყისი, პირველი 10–15 წუთი, მართლაც ნათლად მეტყველებდა იმაზე, რომ თბილისელები გამარჯვების მტკიცე რწმენით გამოვიდნენ მინდორზე. გუნდმა მაღალი ტემპი აიღო, გაძლიერებული ძალებით შეუტია და სტუმრებს თითქმის მთელი შემადგენლობით მოუხდათ უკან დახევა. გუცაევი, მაჩაიძე, ესებუა განუწყვეტლივ მანევრირებდნენ. მათ აქტიური მხარდაჭერა ჰქონდათ გავაშელისა და ასათიანის მხრივ. შეტევაში ხშირად მონაწილეობდნენ ჭელიძე, ხურცილავა, ებრალიძე, კანთელაძე. მართალია, ამ პერიოდში გოლი არ გასულა, მაგრამ სტუმრებს ძალიან უჭირდათ სახიფათო მომენტების გაქარწყლება და მწვავე სიტუაციები მათს კართან ზედიზედ ცვლიდა ერთმანეთს.

ერთი სიტყვით, ყველაფერი წესრიგში იყო. თამაში მიმდინარეობდა “კარპატის” ნახევარზე, დინამოელები გამარჯვებისთვის იბრძოდნენ. მაგრამ საკმარისი გახდა რამდენიმეჯერ ბურთის დაკარგვა შეტევისას, ტემპის შენელება, ზედმეტი ტარება და ბრძოლის სურათი ერთიანად შეიცვალა. ლვოველებმა სული მოითქვეს, პერსონალურად აიყვანეს მოწინააღმდეგეები, მოაწესრიგეს ურთიერთმოქმედება მინდვრის შუაგულში, რის შემდეგაც ძალები გათანაბრდა. “დინამომ” დაკარგა უპირატესობა, რომელიც შემდგომში ვერა და ვერ დაიბრუნა, ზოგიერთ შემთხვევაში კი აშკარა ხიფათის წინაშეც იდგა. თავიანთს შესაძლებლობაზე გაცილებით სუსტად ითამაშეს მაჩაიძემ, მჭედლიშვილმა. უკეთ

არც სხვები გამოიყურებოდნენ, მაშინ, როცა “კარპატის” თითოეული წევრი მთელ თავის შესაძლებლობას აქსოვდა ბრძოლას.,

ძალიან ცუდი შთაბეჭდილება დატოვა კანთელაძის უხეშობამ. პირველ 5 წუთშიც კი, როცა მისი გუნდი განუწყვეტლივ უტევდა, კანთელაძე მეტოქის ნახევარზე ზედიზედ სამჯერ დაჯარიმდა, რაც სრულიადაც არ იყო გამოწვეული რაიმე აუცილებლობით. იგი შემდგომშიც არღვევდა წესს, რისთვისაც ჯერ შემჩნევა მიიღო მსაჯისგან, მერე კი – გაფრთხილება. კანთელაძის მაგალითი გადამდები აღმოჩნდა სხვებისთვისაც. დაურიდებლად უხეშობდნენ გუცაევი, ჭელიძე, ასათიანი, რეხვიაშვილი. თბილისის “დინამოს” ტრადიციად არა აქვს ეგრეთ წოდებული “ბინძური”, უხეში თამაში და მან არც უნდა მოიკიდოს ფეხი კოლექტივში.

90 წუთმა განვლო, თბილისელებმა ვერ მიაღწიეს წარმატებას, დასჯერდნენ მხოლოდ ქულას და კვლავ უწინდელი ამოცანის წინაშე დგანან: იზრუნონ უძლიერესთა რიგებში დასარჩენად.

მაინც, განვლილი მატჩის დროს იყო ერთი სასიამოვნო მომენტი: ის, როცა სტადიონის დიქტორმა გამოაცხადა, ვოროშილოვგრადის “ზარია” ლენინგრადში დამარცხდაო ანგარიშით 0:2. საქმე ისე წავიდა, რომ კონკურენტების ყოველი ასეთი მარცხი დიდ შეღავათად იქცა თბილისის “დინამოს” გულშემატკივრებისთვის.

რ. ქორიძე.

“ლელო”, 5 ნოემბერი, 1974 წ.